seisatuma ja vaikima? See ei olnud midagi muud, kui et nad haistsid võõrast lõhna, tundes selle tundmatu lähenemist kõigi oma erksate ja tundeliste kõrvadega. See oli inimene, kes läks läbi metsa, valgustades endale laternaga teed. Nagu hiiglasuur jaanimardikas vilkus tuli ööpimeduses. Ja inimene läks mööda tuhandeist põksuvaist südameist, tuhandeist imestlevaist silmist.

„See oli meie suur vend!“ sosistati aukartlikult, vaadates mingi salapärase igatsusega järele inimesele. Hiired olid hetkeks peatunud, asudes nüüd jälle liikuma kartlikult, tundes hirmu nahkhiirte ja öökullide teravate küünte ees. Nukud ja Siisi-Lii kartsid jälle algavaid saladuslikke häälitsusi ja sahinat ööpimeduses. Rahulikult ratsutas aga tilluke särav Janilla, sest ta teadis, et see metsasügavus on ta kodu ja need hääled ta tuhandeilt kaaselanikelt, sõpradelt ja vaenlastelt. Teadis, et kuski ei ole väike Janilla nii rahul ja nii õnnelik, kui oma Rohelise Päikese suurel kodumaal.

Vaevalt jõudsid nad lossi, kui teo ettekuulutus juba täitus. Ei kestnud kaua, kui hakkas langema üksikuid vihmapiisku. Peagi lainetas lossi ümbrustik

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 69